

1) Ἐκχέω, ἀναδίδω ὑγρόν τι Παξ.: Τὸ ζυμᾶρι τῶν κουλλουριῶ ἀναχύνει τὸ λάδι του. Συνών. ἀζουδιῶ, ἀναδίνω **A 3**, ἀναδοιῶ **1**, ἀναζουδιῶ, ἀναλείχω **3**, ἀναλιγδιᾶζω **1**, ἀναξερνῶ **2 β**, ἀνεβάζω. **2)** Ἐκτυλίσσω τὸ νῆμα ἐκ τῆς ἀτράκτου καὶ τὸ τυλίσσω εἰς τὸ τυλιγάδι διὰ νὰ τὸ σχηματίσω εἰς κυκλίον. Κέρκ. (Ἀργυροῦδ.) Κρήτ.: Ἀναχάω τὸ γνέμα Ἀργυροῦδ. || Ἄσμ.

Κ' ἔκαμ' ἓνα κουβαράκι | ἴσαμ' ἓνα ροβιθάκι,
ποῦ νὰ πάη νὰ τ' ἀναχύση | καὶ νὰ τ' ἀνακυκλιδίση;
Κρήτ. Πβ. ἀνακυκλιδίζω, ἀνακυκλίζω **2**, ἀνεμίζω, καλαμιᾶζω, καλαμίζω, μασουρεῖω, μασουρίζω, μασουριᾶζω. **3)** Ἀροτριῶ τὸν ἀγρὸν ἐτοιμάζων αὐτὸν πρὸς σπορὰν Ἄνδρ. Κάρπ. Κρήτ. Κύθηρ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Λακων. Μάν. Μεσσ.): Ἀναχύνω τὸ χωράφι Κρήτ. Μεσσ. Νὰ τὸ ἀνεχύσωμε τὸ χωράφι νὰ ξυπνήση Κάρπ. Χωράφι ἀναχυμένο Λακων. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Δουκ. Διὰ τὴν σημ. πβ. καὶ μεταγν. ἀναχέω. Συνών. ἀναποδογυρίζω **1 β**, ὀργώνω. **β)** Ἀροτριῶ ἐκ δευτέρου σταυροειδῶς τὸν ἀγρὸν Θράκ. (Αἰν.)

ἀναχυτός ἐπίθ. Σκυρ. — Λεξ. Βλαστ. 325 Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναχύνω.

1) Ὁ εὐκόλως καὶ κομπῶς πρὸς τὰ κάτω ἐκτεινόμενος, ὁ μετὰ χάριτος καθευμένος, ἐπὶ ἐνδύματος Λεξ. Δημητρ.: Ἀναχυτὸ ροῦχο. **2)** Τὸ θηλ. ἀναχυτή, εἶδος βελονῆς τῆς ραφῆς καὶ τοῦ κεντήματος ἔνθ' ἄν.

ἀνάχωμα τό, Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. ἀνέχουμα Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀνάχωμα.

1) Σωρὸς χώματος σχηματισθεὶς εἴτε ἐπίτηδες ὡς φράκτης εἴτε τυχαίως ἐκ τοῦ ἐκβαλλομένου ἀπὸ τινος ὀρύγματος χώματος Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ.: Ἀνάχωμα γῦρο 'ς τὸ ἀμπέλι Λεξ. Δημητρ. **2)** Ἀνακομιδὴ λειψάνων τεθνεώτος Μακεδ. (Χαλκιδ.)

* **ἀναχωμιστός** ἐπίθ. ἀναχωμιστός Ἀθῆν. (παλαιότ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀναχωμίζω. Πβ. ἀνάχωμα.

Τὸ μέχρι χειλέων πλήρες, σωρευτόν, ἐπὶ ἀγγείου: Πινάκι ἀναχωμιστό. Συνών. κοῦμουλος.

ἀναχώνω Δ. Κρήτ. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ. ἀναχώνου Μακεδ. ἀνεχώνω Α. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Τήν. ἀνιχώνου Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἀναχῶ.

1) Σκάπτων πέριξ τῆς ρίζης φυτοῦ ἢ δένδρου συσσωρεύω περὶ αὐτὴν χῶμα Κρήτ. Μακεδ. Τήν. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ.: Πρέπ' ν' ἀνεχώσωμε τὰ καλοτσαιρ' νὰ Τήν. Ἀναχώνω τοῖς πατατζῆς - τοματζῆς κττ. Λεξ. Δημητρ. Συνών. περιχώνω. **β)** Μέσ. διὰ συσσωρεύσεως χώματος ἰσοπεδώνομαι Λεξ. Δημητρ.: Ἀναχώθηκαν μετὰ τὴ βροχὴ τὰ χαντάκια. **2)** Ἐκσκάπτων τάφον ἀνακομίζω τὰ ὀστά τεθνεώτος Μακεδ. (Χαλκιδ.) — Λεξ. Δημητρ.: Ἀνέχουσα τοῦ βιθαμένου Χαλκιδ. **3)** Ἀποκρύπτω τι Νάξ. (Ἀπύρανθ.) — Λεξ. Δημητρ.: Ὅσα μᾶς κλέβει κάποιον τ' ἀναχώνει καὶ δὲν τὰ βρίζομε Λεξ. Δημητρ. Βρήκαμε 'ς τὸ περ' βόλι ἀναχωσμένα ἀπὸ τὸν παπποῦ μας φλουριά αὐτόθ. Οἱ κάττες κατοικοῦν γαί τ' ἀνεχώνουσι Ἀπύρανθ. Συνών. κρύβω, τρυπώνω, χώνω.

* **ἀνάχωρα** ἐπίρρ. ἀλάχωρα Πόντ. (Ἄμισ. Χαλδ.) λαλάχωρα Πόντ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀνάχωρος.

Μὲ εὐρυχωρίαν, μὲ ἄνεσιν ἔνθ' ἄν.: Ἀλάχωρα καθέστην Ἄμισ. Ἐβαλα τὰ ψωμιά ἀλάχωρα αὐτόθ. Ἀλάχωρα κοιμούνταν τὰ παιδιὰ Χαλδ. Συνών. ἀπλόχωρα.

ἀναχώρησι ἡ, λόγ. σύνθηθ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀναχώρησις.

Ἀναχώρησις: Ἐτοιμάζομαι γιὰ ἀναχώρησι. Τὸ τραῖνο σφύριξε ἀναχώρησι. Συνών. ἀναχωρισμός, μισσεμός.

ἀναχωριστὰ ἡ, ἀμάρτ. ἀναχωριδὰ Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ οὐσ. χωριστὰ.

Διαζύγιον: Ὁ δεσπότης ἐν τοῖς ἔδωκεν ἀκόμα τὴν ἀναχωριδὰν τοῖς. Συνών. διαζύγιο, χωριστὰ.

ἀναχωρισμός ὁ, Πελοπν. — Λεξ. Δημητρ. ἀναχωρισμός Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναχωρίζω, δι' ὃ ἰδ. ἀναχωρῶ.

Ἀναχώρησι, ὃ ἰδ.

* **ἀνάχωρος** ἐπίθ. ἀλάχωρος Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) λαλάχωρος Πόντ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ οὐσ. χῶρος.

1) Εὐρύχωρος, ἄνετος: Ἀλάχωρον ὁσπίτιν Κερασ. Συνών. ἀπλόχωρος. **2)** Ἀνεκτικὸς Πόντ. (Κερασ.): Ἀλάχωρον καρδίαν ἔχω (πβ. φρ. ἔχω μεγάλη καρδιά).

ἀναχωρῶ λόγ. κοιν. ἀναχωρίζω Μῆλ. — Λεξ. Βάιγ. Περίδ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀναχωρῶ, παρ' ὃ καὶ ἀρχ. ἀναχωρίζω.

Ἀπέρχομαι λόγ. κοιν. καὶ δημῶδ. Μῆλ.: Αὔριο ἀναχωρῶ. Τὸ βαπῶρι ἀναχωρεῖ κοιν. || Ἄσμ.

Κάτ', ἀδερφέ, μὲ τὴν ὁρμή, τί ἐγὼ ἀναχωρίζω

καὶ 'ς τὸν ἄι-Γιάννη ὀρκίζομαι σὺν ἀδερφὸς νὰ ζήσω

Μῆλ. Συνών. φεύγω, ἀντίθ. γυρίζω.

ἀναψι ἡ, Ἡπ. Κέρκ. Σῦρ. — ΚΘεοτόκ. Κατάδ. 3 — Λεξ. Δημητρ. ἀναψ' Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀναψ' Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀναψις.

1) Ἐξαψις Σῦρ. — Λεξ. Δημητρ.: Ἐχω ἀναψι! Σῦρ. — Λεξ. Δημητρ. **β)** Γενετήσιος ὀργασμὸς Σῦρ.: Αὐτὴ ἔχει ἀναψες. **2)** Δίψα Ἰμβρ. **3)** Ἀκμή, ζέσις, ἐπὶ ἐργασίας Κέρκ. — ΚΘεοτόκ. ἔνθ' ἄν.: Ἡ ἐργασία ἦτανε 'ς ὅλη τὴν ἀναψί της ΚΘεοτόκ. ἔνθ' ἄν. **4)** Ἡ παιδιὰ ἐφετίνδα καθ' ἣν εἰς τῶν παιζόντων ἰστάμενος ἐν τῷ μέσῳ προσπαθεῖ νὰ κτυπήσῃ διὰ σφαίρας τινὰ τῶν συμπαικτῶν του, ὁ ὁποῖος καὶ ὑποχρεοῦται νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἀ.)

ἀναψοκοκκινίζω Κεφαλλ. — Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀλαψοκοκκινίζω Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ἀορ. τοῦ ρ. ἀνάφτω καὶ τοῦ ρ. κοκκινίζω.

Γίνομαι κόκκινος, ἐρυθριῶ ἐκ ζωηροῦ τινος συναισθήματος ἢ κοπώσεως ἔνθ' ἄν.: Καθὼς τοῦ τὸ εἶπα ἀλαψοκοκκίνισε Κεφαλλ. Κοίταξε πῶς εἶναι ἀναψοκοκκινισμένα τὰ μοῦτρα της! αὐτόθ. Ἦρτε ἀναψοκοκκινισμένοι ἀπὸ τὸ δρόμο αὐτόθ. Συνών. κοκκινίζω, πυροκοκκινίζω.

ἀναψοκοπρῖα ἡ, ἀμάρτ. ἀναψουκουπρὰ Μακεδ. (Καστορ.)

Ἐκ τοῦ ἀορ. τοῦ ρ. ἀνάφτω καὶ τοῦ οὐσ. κοπρῖα.

Ἡ ἐν ζυμώσει εὐρισκομένη κόπρος.

ἀνάψυχο τό, ἀμάρτ. ἀνέψ'χο Μύκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ οὐσ. ψυχή.

Εἶδος πίττας ἢ ὁποῖα διανέμεται ὑπὸ τῶν οἰκείων τεθνεώτος ἐπὶ τρία συνεχῇ Σάββατα μετὰ ἰχθύων εἰς τὰς φιλικὰς οἰκίας εἰς μνημόσυνον τοῦ νεκροῦ.

ἀνάωμα ἐπίρρ. Νίσυρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀνάωμος ἡ κατ' εὐθείαν ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ οὐσ. ὤμος.

Ἐπὶ τῶν ὤμων: Ἡ μάλλα σηκώνει τὸ παιδί ἀνάωμα.

